

Marek 4 kapitola, od verše 30 – celá 5. kapitola

I letos máme výsadu hledět na Pána Ježíše. Kéž by takovou výsadu měl každý. Marek nám ukazuje, že tento obdivuhodný člověk, který před 2000 lety žil na této zemi, je Boží Syn. Bůh se zjevil v tomto obdivuhodném člověku. Kéž bychom na Něho hleděli s uctivou bázní. Marek nám Jej ukazuje jako dokonalého služebníka a dokonalého proroka (zvl. ve 4. kap.). Když rozdělíme uvažovanou část 4. kap., ve verších

21-25 máme odpovědnost pracovníků před Pánem;

26-29: působení Pána Ježíše Samého v této vzácné době milosti;

30-32: podobenství o zrně hořčičném – čím se stalo křesťanstvo pod odpovědností člověka, tento systém rozvinul mocné silné větve. Tento útvar dává útočiště a ochranu nečistým věcem – takový je význam ptáků, kteří hnízdí v jeho větvích (viz Zjevení 18,2);

35-41: verše ukazují odpor nepřítele vůči službě v době milosti. Je tu protivítr a vidíme zde, jak je možné se mu vírou postavit.

Máme velkou výsadu: hledět na Pána Ježíše jako na proroka a Božího služebníka. Hledění na Pána Ježíše by nás mělo vyznačovat nejvíc ze všeho. Pán vyvolil těch 12 k určitému účelu:

1) Marek 3,14 – měli být u Něho;

2) vysílá je kázat;

3) byla jim dána moc uzdravovat nemoci a vymítat ďábelství.

To, že s Ním byli, se vztahuje na 4. a 5. kapitulu. V této době byli ještě zcela u Něho. Ve 4. a 5. kapitole si měli dávat zvláště pozor na to, co Pán říká jako prorok a co činí jako služebník. První, co učedníci viděli po svém povolání, bylo: Pán Ježíš byl odmítnut od Svého národa. Říkali, že vymítá ďábly skrze Belzebuba. Když byli učedníci vysláni po dvou a dvou, sami prožívali, že nebyli přijati. Jak zvláště židovský národ odmítl poselství Boží milosti! Rozseté Boží símě je přijato od jednotlivců. A Boží slovo je rozséváno národům.

V 5. kap. Pán uzdravuje jednoho posedlého. Později i učedníci dostali moc nad demony. Jednu věc nemohli učinit, dokud byl Pán Ježíš na zemi: totiž nemohli vzkřísit mrtvého. Petr později vzkřísil Tabitu. Ale dokud Pán byl na zemi, prokázal se jako Boží Syn, když křísil mrtvé.

Je zajímavé, jak nám jsou zaznamenaná podobenství o Božím království – v Ev. Marka jsou jen dvě, v Matoušově evangeliu jich je mnohem více.

Podobenství o hořčičném zrně – je to jedno z nejmenších semen – je nám ukázán nenápadný, malý začátek. Pán Ježíš použil obraz hořčičného zrna také jako obraz malé víry: „*Kdybyste měli víru jako zrno hořčičné...*“ Čemu se měli učedníci naučit z tohoto podobenství: jak se Boží království na zemi – totiž ta vnější stránka – rozvinulo, jak je lidé viděli. Možná v tom zrně můžeme vidět i Pána Ježíše, který přišel na zem, aby se dal za mnohé, aby založil Boží království.

Děti, které se zajímají o botaniku, se možná ptají, proč si Pán Ježíš zvolil tento příklad. Zde čteme o stromu, v Lukášovi o velikém stromu. Tato rostlina patří ke křížatým rostlinám. U nás roste jako plevel. Hořčičné rostliny tohoto druhu v Izraeli jsou velmi vysoké: 3-4 metry. Je to jednoletý strom. Každý rok roste znovu z hořčičného semínka. Vždy znovu se musíme divit, jakou sílu Bůh vkládá do tohoto semínka! V mocné řeči Petra o dni Letnic cítíme něco z mocné síly, kterou Bůh vložil do Svého Slova. Jeho Slovo působí i dnes.

Ale jsme otřeseni, že tam létají a sedají i ti ptáci. Vlci hltaví tam vniknou, potáhnou učedníky za sebou. Křesťanstvo jsou tací, kteří se skrze křest přiznávají k Pánu Ježíši. Na zemi je dnes asi přes půl miliardy křesťanů. Co se vše skrývá pod jménem křesťan! Proto je jasné, že se tam ti ptáci usadili. Jeden praktický příklad: před revolucí v Německu byly tzv. „modlitby“. Proudily tam masy těch, kteří byli proti státnímu zřízení. Ale nebyli to praví věřící. Bylo tam mnoho nečistých duchů. Když vidíme, jaká učení jsou trpěna vedle sebe v tzv. ekumenickém hnutí – jsou to učení proti Božímu slovu, tu vidíme vývoj v křesťanství. Jak důležité je, když zůstáváme u Pána Ježíše, abychom byli světlem pro Něho v tomto světě.

Mám několik otázek. Zda rozsévání na začátku 4. kap. a v 31. v. je totéž? Z dějin křesťanství víme, že na počátku 4. století bylo křesťanství dosti hluboko v zemi, bylo ovlivněno politickými, náboženskými vlivy, aby se brzo stalo velkým náboženským systémem. Je tu varování Pána Ježíše, co se bezpodmínečně musí stát, když zapomeneme na své povolání.

Nesmíme do těchto krátkých podobenství vkládat příliš mnoho. Je nám ukázána síla Božího slova. Ve vývoji malého zrna nevidíme Boží sílu, ale organizační sílu těch, kteří si Krista vzali pro svou svévoli a svými schopnostmi z toho udělali velký náboženský systém.

Při praktickém následování Pána obdržíme světlo, které se týká Jeho myšlenek. To je důležitá zásada.

Často nemůžeme zabránit, abychom nebyli pošpiněni ptačím trusem (vidíme nebo slyšíme něco, co bychom nechtěli vidět, slyšet). Ale můžeme zabránit tomu, aby se to v nás zahnízdilo.

V 35. verši je důležité, že Pán Ježíš je v lodi, i když tam spí. Nereaguje ihned na snahu nepřítele. Zkouší tím víru svých učedníků. Byla to malá víra. Probouzejí Jej a On je musí kárat. To je obraz nás, kteří Mu chceme sloužit. Ale pak zjevuje Svou moc. Vstává, přikazuje živlům.

Jak pracovat a neztrácet odvahu pracovat pro Pána:

- 1) přijali Pána na lodičku;
- 2) svěřili mu vedení;
- 3) otázka víry: „*Cožpak nemáte víry?*“;
- 4) 1. Jana: „*To je to vítězství, které přemáhá svět, víra vaše*“;
- 5) otázka poznání Pána Ježíše – už ráno jsme o tom mluvili, že je tu světlo a poznání v následování Pána Ježíše;
- 6) On při nás stojí i přes ten odpor.

Verše 1-20 páté kapitoly jsou souhrnem naučení ze 4. kapitoly. Je to uzdravení posedlého muže. Vidíme, že kdo jsme v Pána Ježíše uvěřili, smíme o Něm svědčit. Na konci 4. kapitoly zuří bouře, na začátku 5. kapitoly zuří posedlý člověk. Na konci 4. kapitoly živly, na začátku 5. kapitoly démonské síly. Vidíme, že i za bouří mohou stát démonské moci. V 19. verši na konci jde o to, co při něm učinil Pán a co činí.

Krátká myšlenka: V 1. verši 4. kapitoly je učil. Od 35. verše – osobní zkušenosti s Pánem Ježíšem. Obojí je důležité pro naši cestu jako věřících křesťanů. Je tu nebezpečí, že budeme přísní věřící, kteří vědí vše lépe. Ale budeme-li se učit jen ze životních zkušeností, budeme charismatičtí. Je třeba obojí. Učedníci měli s Pánem takové zkušenosti, jaké nikdy nezapomněli.

Pán Ježíš odchází na horu a říká učedníkům, aby se přeplavili na druhou stranu. Zde je lodička na vodě. Obě ty skutečnosti jsou pravdou o nás. On je pro nás činný v nebi, abychom obstáli. Naším přáním by mělo být: plavit se s Ním. V 37. verši se zvedá bouře, loď se plní vodou. Čekali bychom, že dál bude psáno, že učedníci se pokusili o vše, aby dostali vodu z lodi. Nebo že bude psáno, že učedníci se báli. Ale co čteme? „*On zezadu na lodi spal na podušce.*“ Byla zde bouře, vyvolaná nepřítelem. To je jedna skutečnost. Druhá skutečnost: Pán je zde. Ve 40. verši jim Pán řekl: „*Proč se tak bojíte?*“ Oni se tedy těch přírodních sil báli. A přece byli rybáři, znali moře – byli na něm často. Náhle, naprosto nečekaně se mohou životní okolnosti tak změnit, že jsme otřeseni. Báli se bázní velikou. Vše bylo klidné. Bůh mluvil. Až do této chvíle si nebyli správně vědomi, kdo On je. Teoreticky jsme dobře poučeni, kdo je Pán Ježíš. Ale můžeme se začít bát, protože jsme si neuvědomili, kdo je náš Pán. On vyhuboval větru, mluvil k moři.

Učedníci Jej pojali tak, jak byl. Přijímáme Jej my tam, kde se zdržuje? Vidíme, že v té době byl Pán Ježíš nenáviděn od farizeů. Říkali, že skrze Belzebuba vymítá demony. Byl Muž bolesti, před ním ukrývali svou tvář. I dnes Jím opovrhují. Nestydíme se za Něj? Přijímáme Jej do svých domovů? Přijímáme-li domů svět skrze televizi nebo internet, může tam ještě bydlet Pán Ježíš? Máme-li nějaké náboženské formy, je Pán Ježíš u nás tak blízko jako u učedníků? Nestačí říkat, že se shromažďujeme ke jménu Pána Ježíše, ale máme to prakticky uskutečňovat. Jaká milost, že učedníci věděli, ke Komu se obrátit. Větry mohou útočit v rodině, ve shromáždění.... Můžeme jít k Němu a říci Mu o své nouzi. Můžeme počítat s tím, že nám pomůže. Jak velikého a dobrotivého Pána máme! Žalm 107, verše 23-29.

Odkud přicházejí těžkosti? To je velmi obtížná otázka. Na jedné straně můžeme tušit Boží soud nad chybným jednáním, na druhé straně ďábel chce rušit každou duchovní snahu. Učedníci měli v Pána věřit. A tak vidíme, že ty těžkosti nepřišly od Boha. Chceme-li jít dobře, musíme jít těžkostmi. Nemáme žádné zaslíbení pro cestu, při níž opouštíme Boží slovo.

38. verš – Pán Ježíš spal na zadní části lodi. Byl pravý člověk a skutečně spal. Pravý služebník nyní našel chvíli klidu. Otázka: podle čeho rozdělujeme službu pro Pána? Podle plánovaného kalendáře? Pak možná budeme trávit dovolenou tam, kde nejsou věřící. Snad také zakoušíme, že máme čím dál méně času pro službu Páně. Odpočívat máme po službě.

O několik let později byl apoštol Petr ve vězení, přivázan řetězy a v noci přichází anděl, aby ho osvobodil. Spal přivázaný mezi vojíny.

Nepřítel zde se ukazuje později opět jako lev řvoucí. Pán Ježíš jako pravý člověk spí na podušce. Pak vstává a je ten Všemohoucí. Přikazuje živlům a vítězí nad mocí nepřitele. Obdivuhodný Pán!

Přicházíme k další kapitole. Zde je ukázáno, co je od přirozenosti člověk bez Boha.

Verše 35-43: Člověk je mrtev pro Boha, to vidíme v Jairově dcerce. Nemocnou ženu uzdravuje, Jairovu dcerku probouzí ze smrti. Velikou myšlenkou zde je **život**. Pán osvobozuje, uzdravuje, dává život.

Ve 4. kapitole se ptali: „*I kdo jest medle tento?*“ Je dobře, když i my se takto ptáme. Démoni v 7. verši 5. kapitoly věděli, kdo On byl.

Pán nám chce ve všech Písmech vysvětlovat, co říká. Často mi musí říkat: „Ó nescmyslný a zpozdilý.“

Učedníci šli dobře a přece přišli do bouře. U Jonáše tomu bylo jinak, byl neposlušný.

Konec 37. verše: „*takže se již naplňovala loď.*“ Mnozí jsme zakusili takovou situaci, kdy už nemůžeme dál, nevidíme východisko. Bylo to volání v nejvyšší nouzi. Pán je

pomocníkem. Dáblu je úplně jedno, zda ovce zahynou. Ale Petr nám dává ten verš v 1. Petra 5,7: „*Všelikou péči svou uvrhouce na něj, nebo On má péči o vás.*“ To by nám Pán chtěl darovat, abychom se od Něho učili v těch životních okolnostech.

Byl večer, byla tma. To vše zesiluje. Když čteme o podušce, vzpomeneme si na slova Pána: „*Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.*“ Tu byl někdo, kdo chtěl Pánu udělat něco milého – podušku. Ještě soukromě o tomto oddílu přemýšlejme. Budeme z toho mít bohaté požehnání.

Marek 4,40: „*Proč se tak bojíte? Jak to, že nemáte víry?*“ Víra se ptá: „Kdo je On?“ – I my se máme tak ptát.

V 5. kapitole máme extrémní případ u toho posedlého, množství, legion = 5000 až 6000. Nikdo mu nemohl pomoci. Té nemocné ženě nemohli pomoci lékaři. Dívka zemřela, už tu nebyla naděje. Vidíme, jak na to reagují lidé. V prvním oddílu Ho posílají pryč, v druhém se Mu posmívají.

Nic se neřeklo o jiných lodích. Ani v úvahách o nich není. Možná ty lodi ukazují, že všichni jsou na cestě. Tato cesta bude končit, když Pán přijde, aby zřídil království. Pán Ježíš se už střetl s ďáblem (1 kapitola, 12-13). Tam svázal silného. Nyní mu bere jeho náradí, v příběhu o posedlém člověku. Žádný nemůže vejít do domu silného a vzít jeho nádobí, leč by prvé toho silného svázal.

Zde stojíme před dnem vykoupení, kde Pán porazil silného vlastní zbraní. Jen v jedné lodi vědí, odkud přišlo utišení. Proto pro nás platí vybídnutí, abychom vedli ještě užší život s Pánem Ježíšem.

Satan svazuje, Pán Ježíš osvobozuje, satan ničí, Pán Ježíš uzdravuje, satan chce uvést do smrti, Pán Ježíš oživuje.

Ten člověk byl v hrobech, křiče a tepa se kamením. V hrobech poznáváme hluboký mravní úpadek. Hory možná mluví o vyvyšování se člověka. Tepal se kamením – to vede do smrti. Pán osvobozuje tohoto člověka z moci satana.

Ještě jednou se vrátíme ke způsobu, jak Pán pomáhá učedníkům při té bouři. Čteme: „*Jestliže jste okusili, jak dobrý jest Pán.*“ Učedníci vyslovili výčitku: „*Pane, nezáleží Ti na nás?*“ Pán je nekárá. Neříká: „Víte, koho máte před sebou?“ Hned vyšel vstříc jejich těžkosti. I přestal vítr a stalo se utišení veliké. Teprve pak jim řekl: „*Proč se tak bojíte? Jak to, že nemáte víry?*“ Je to poučení pro nás, jak máme jednat, protože sami často nejednáme, jak by jednal Pán. Pán nejprve vyšel vstříc těžkosti učedníků a pak je jemně pokáral.

Viděli jsme, že tu byl pokus svázat toho posedlého člověka. Byla tam stáda vepřů. Vepř je nečisté zvíře. Lidé, kteří proti zákonu drželi nečistá zvířata, se pokoušeli svázat člověka, který měl nečistého ducha. V Evropě se snaží osvobodit člověka,

který je pro ně nejvyšším, v různých oblastech. Před několika desetiletími se pokoušeli o tzv. sexuální osvobození, mělo se za to, že lidé budou svobodnější. Ti, kteří ty věci způsobili, už od toho nemohli být rozvázáni. Konec je pak hrozný. Chtěl bych všechny varovat, abychom neotvírali takovým vlivům. Lidé v domnělé svobodě jsou plně zotročeni hříchem. Může je osvobodit jediný: Pán Ježíš.

Uvedl bych ještě jedno rozdělení této 5. kapitoly, vítězství Pána Ježíše nad třemi velkými silami:

1) posedlý – satan

2) žena – hřích

3) děvče – smrt

To jsou tři velcí nepřátelé člověka, které Pán na kříži porazil. Posedlý ukazuje člověka nebo celé lidstvo pod mocí satana, ale i celý izraelský ostatek. Ve verších 12 - 13 vchází do vepřů (nevěrná část Izraele). Verše 1 - 5 = posedlost člověka a neschopnost sám sebe vysvobodit. Verše 6 - 13 ukazují osvobozující moc a milost Páně. Verše 14 - 17 popisují reakci světa, který tuto moc nechce. Jaká je tvá reakce na lásku Pána Ježíše? Chceš ji též odmítnout? Zde je jeden člověk plně pod mocí satana, řekli bychom: kriminálník. Lidé se snaží pomoci si lidskými prostředky (např. řetěz). Tento člověk byl zvláště zlý. Ten člověk není znovuzrozen, tím je pod mocí satana. Vidíme, jak lidé se snaží lidskými prostředky takové lidi změnit. Stavějí se kliniky s terapiemi. Ti lidé tam mají být lépe utvářeni, skrze jiný životní standard se změnit. Ale jak lidé mohou být osvobozeni? Jen skrze Pána Ježíše. On věděl, že půjde tou krajinou. Mohl i tohoto muže osvobodit.

Jsou duchovní a duševní stavy, projevující se podobně jako zde. Je jistě dobré, když tací lidé jsou léčeni v odpovídajících ústavech. Sám jsem prožil (bratr Iwig), že jednoho mladíka nemohlo udržet více lidí, po podaném prostředku – léku se jeho tělo utišilo. Nedostatek některých látek v organismu můžeme přirozenými prostředky doplnit, a tak utišit. Ale tím není vyřešen problém zde. Jako lidé nejsme v stavu posoudit, zda jde o démonské vlivy nebo o poruchy organismu. Z Božího slova se učíme, že jsou tu démonské vlivy. I dnes je mnoho lidí tak zatíženo. Jaká milost, jsou-li skrze Pána Ježíše osvobozeni! Každý člověk je odpovědný, aby přijal nebo odmítl lásku Spasitele. Posedlý též nechtěl tu lásku Spasitele. Jak vážná věc je odmítnout ji. Chtějme Pánu děkovat za spasení.

Jsou psychická onemocnění. Onemocní-li tak někdo, potřebuje jít k lékaři. Někdo z věřících ho doprovází a prosí lékaře, aby mu nechal jeho víru. Ale nemáme zaměňovat psychickou nemoc s tím, co je zde – zde je případ posedlosti. Tento člověk a démon mluví jedním hlasem. Tři charakteristické rysy:

1) Zdržuje se na místech smrti – v hrobech se cítí dobře.

- 2) Žádný ho nemohl zkrotit – jde proti každému lidskému ohraničení.
- 3) Padá před Pánem Ježíšem v bázni. I démoni věří a třesou se. Měl strach před mocí Páně.

V 15. verši tu sedí, nalezl klid. To je to, co říká Matouš 11,28. Už nebyl nahý před Bohem, protože kdo je před Bohem nahý, bude Bohem souzen. Už není takový, jak to čteme v Efezským 4,18. Nabyl zdravého rozumu. Čteme tu o třech prosbách, dvě z nich byly vyslyšeny, třetí nebyla:

- 1) Démoni prosí, aby mohli vstoupit do vepřů – toto je vyslyšeno.
- 2) Prosba Gadarenských, aby odešel z jejich krajin (17. verš). To je prosba světa, který chce raději mít co činit s ďáblem. I tato prosba je vyslyšena.
- 3) Prosba zachráněného člověka, aby zůstal s Ním. Je dobré mít takové přání. Jsme překvapeni, že tato prosba nebyla vyslyšena. Ten člověk tam pak ale byl svědectvím, byl tam opěrným bodem. Až budeme někdy uvažovat 7. kapitulu, dá-li Pán, uvidíme, že když Pán Ježíš později opět přišel do této krajiny, už Jej neposlali pryč, ale říkají: „*Dobře všechny věci učinil.*“ Tak silné bylo svědectví toho zachráněného člověka.

Stádo vepřů je obrazem Izraele jako národa. Přišli Římané, zkazili Jeruzalém, Židé byli rozptýleni do moře národů. Démonské moci budou působit a povedou k soudu.

Uzdravený je obrazem nás. Pán je nepřítomen a my smíme v tomto světě o Něm svědčit. Toto přání máme i my. Pán ho posílá domů – k těm jeho. Oni nyní vidí, jak se stal zcela jiným. Bylo to mocné svědectví. Na podobném místě v Matouši čteme o dvou posedlých. Zde a v Lukáši vidíme jen jednoho. Můžeme říci, že v Matouši, kde jde o Židy, jsou představeni dva jako svědkové.

Verš 19.: „*Zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán.*“ V Marku Pán, ten dokonalý služebník neříká: „*Co jsem já ti učinil*“, ale: „*Co ti učinil Pán.*“ Zde se chceme od Pána též učit. V Lukáši 8,39 služba tohoto uzdraveného člověka začala v jeho domě, rozšířila se na jeho město a pak na těch deset měst (Dekapolis).

V domě Timoteovy matky a babičky se mnoho stalo, vidíme, jakým svědectvím byl Timoteus v jejich domě. Timoteus šel do služby, podporován dvěma shromážděními. Kéž bychom takto chtěli následovat Pána v naší službě.

Chování toho muže, když byl ještě posedlý, bylo zcela zvláštní. Normálně se zdržoval v hrobech nebo na horách. Když tam Pán Ježíš přišel, vychází z hrobů, aby šel ne na hory, ale na břeh moře. Stalo se to hned. Démoni se báli moci Pána Ježíše. Když se někoho bojím, snažím se od něho dostat co nejdále. Ďábel nenávidí Pána Ježíše, nemůže jinak, než projevit svou nenávist. Toto chování se zdá nelogické.

O učednících tu není ani zmínka. Později s sebou Pán Ježíš bere učedníky při setkání s nemocnou ženou. Tři učedníky bere k Jairově dceři. Ale zde o nich není zmínka. Když Pán nepoloží takovéto věci přímo před naše nohy, nemáme se tím zabývat. Jsme na to příliš slabí. Pastýři vepřů viděli celé to uzdravení posedlého. Čekali bychom, že budou rádi, že bude vyřešen celý ten problém. Ale čteme, že se báli. Boží působení vyvolává u přirozeného člověka strach. Oni se pokoušeli spouštávat. Oslavujeme Pána, že On vše dobře činí. On vysvobozuje. Ale nevěřící svět je zneklidněn.

V tomto Evangelii se Pán vícekrát setkává s démony a vyhání je. Okolnosti jsou rozdílné. V Evangelii Jana 4 Pán musel jít skrze Samaří, protože tam byla jedna žena, která potřebovala pomoc. Zde je podobná situace. Náš Pán Ježíš zná všechny věci i okolnosti. V Marku 9 je chlapec posedlý démonem. Někdo jej přivádí k Pánu Ježíši. Učedníci nebyli schopni se setkat s touto věcí. Otec posedlého říká: „*Můžeš-li co, pomoz nám.*“ – Pán odpovídá: „*Můžeš-li tomu věřiti?*“ – „*Věřím, Pane, spomoz nedověře mé.*“ Pán poučuje často nejen slovy, ale i způsobem Svého jednání.

Máme myslet na to, aby to začínalo v našem domě. Není-li v našem srdci to, co říkáme dětem, a ony nás přesně pozorují, nebudou mít ochotu dělat, co jim říkáme. V posledním verši Starého zákona čteme: „*Aby obrátil srdce otců k synům.*“ Měla by tu být velká snaha vést je k Pánu Ježíši. Kdo je takový učitel jako On? On Sám je vybízí: Učte se ode mne.

Všichni tři chtěli být osvobozeni. Posedlý přichází k Pánu Ježíši. U posedlého byli člověk a démoni úzce spojeni. Nevíme přesně, co dělá člověk a co démoni. Myslím, že zde nacházíme přání posedlého, aby byl osvobozen. Žena měla víru v uzdravení, otec nemocné a pak zemřelé dívky měl víru, že Pán Ježíš jí může dát život. Problémem lidí, kteří jsou pod okultním vlivem, je, že nechtějí být osvobozeni. Tam ani Pán nemůže pomoci. Ale tito tři lidé chtěli být osvobozeni. Žena se Ho dotýkala s vírou. To je důležitá zásada. Máme z Pána jen takový užitek, s jakou vírou se Ho dotýkáme.

„*Jdi k svému do domu svého,*“ (19. verš) – Pán ten úkol nedává těm, kteří to viděli, ale tomu uzdravenému. Někdy Pán Ježíš přímo pohrozil, aby to neříkali dál. A oni to přesto pověděli. Vedlo to k tomu, že Pán Sám se skryl. I nám je dána tato služba smíření, aby lidé se nechali smířit s Bohem. Má být slitování s někým, kdo se nachází v bezvýchodné situaci. Lidé se báli. I přišli k Ježíšovi a našli toho, který býval posedlý, jak sedí, jsa odín a maje zdravý rozum. Přicházejí jen proto, aby se Pána zbavili. U posedlého vidíme přání, aby byl osvobozen. Myslím, že i posedlý se bál. I to, že padl, mluví o strachu. Před Pánem je třeba padnout. Toto postavení se sluší.

Vepři a lidé z těch měst to neudělali, i když se také báli. Strach je ve spojení s hříchem. Adam s Evou slyšeli v ráji Boží hlas a skryli se, protože se báli, že jsou nazí. Proto se skryli.

I jiní lidé byli osvobozeni od démonů. V Lukáši 8,2 čteme o některých takových ženách. Ony ale nedostaly úkol, aby zvěstovaly, co učinil Pán. Měly jinou službu. Tento muž měl službu, aby zvěstoval.

Pokročíme asi dál. Pán jde k Jairovi. Mezitím ale přichází ta žena. Jairus musí čekat a zatím umírá jeho dcera. Jairus měl víru, ale tu chtěl Pán zkusit. Nemocná žena měla víru a na její víru Pán bezprostředně odpovídal. Pán Ježíš se obrací k různým vrstvám lidu, protože náboženští vůdcové Jej nechtěli přijmout. Všichni tři padli k Ježíšovým nohám. To je pro nás nejlepší místo.

V Marku 10,45 máme potvrzení toho, že Pán Ježíš je dokonalý Služebník. Musíme mít víru v Pána Ježíše.

Uzdravená žena Mu pověděla všecku pravdu. Když Pánu Ježíši vše řekneme, vše jemu odkryjeme, tu On to přikryje. Nejvyšší kněz ve velký den smíření vše vyznával na hlavu kozla. To činí Pán Ježíš. „*Dcero, jdi u pokoji...*“ Ona mohla v pokoji odejít. Jakého Pána máme! On vše zná, ale chce, abychom Mu vše vyznávali. Žena dala vše lékařům, ale co bylo nejdůležitější: že se obrátila k pravému Lékaři a byla uzdravena na těle i na duši. Kníže školy věděl, že nikdo ve škole nemůže dát uzdravení, život, jen Kníže života.

Žádná moudrost, ani studium nemůže dát uzdravení od nemoci hříchu. Pán Ježíš pocítil, že od Něho vyšla moc. On jako dokonalý služebník musel prožít, že nadarmo sílu Svou strávil. Ale nedal se zadržet a pomohl i tam.

Prorocký význam 2. oddílu 5. kapitoly:

Ve verších 21-24 Pán Ježíš vstal, aby šel uzdravit Jairovu dceru. Pán Ježíš přichází k židovskému národu, aby jej uzdravil od hříchů. Ale všeobecně nikdo nemá užitek z Jeho přítomnosti, protože neměli víru, jen ta jedna žena měla víru. Od 31. verše do konce kapitoly Pán přichází k mrtvé Jairově dceři a křísí ji. To je obrazem toho, že Pán Ježíš přijde opět k Svému lidu, protože jsou mrtví v hříších. Ostatek lidu vejde do království. To je obraz vzkříšení. Vyléčení nemocné ženy je obrazem jejího zachránění. Je uzdravena, zachráněna skrze víru. Slyšela o Pánu, kdyby o NĚm neslyšela, nemohla by k němu přijít. „*Víra pak ze slyšení a slyšení skrze Slovo Boží.*“ Poznala, že jedině On jí může pomoci, jinak by nepřišla. Důvěřovala Mu a byla uzdravena. Onemocnění té ženy je obraz hříchu. 3. Mojžíšova 15 – Izraelité byli Božím slovem naučeni, aby se očišťovali od všeho nečistého. Jakub 3,5. a 6. verš nás učí, že to, co vychází z naší přirozenosti, nás poskvňuje.

Jakub 3,14: „*Pakli máte hořkou závist, a dráždění v srdci svém, nechlubte se, a neklamejte proti pravdě.*“ Měli jsme zapotřebí očištění krví. Je špatné, jsme-li lhositelní vůči všemu, co z nás vychází. Ta žena věděla, že když se dotkne Jeho roucha, bude uzdravena. Pán Ježíš nosil oděv podle 4. Mojžíšovy 15,38. On, Boží Syn, u něhož souhlasil zevnějšek s vnitřkem. U Něho hledala tato žena uzdravení.

Marie a Marta – Marii často vidíme u nohou Pána. Obě mu říkají: „*Pane, kdybys Ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.*“ Ale je rozdíl v postoji. Marta Mu vyšla naproti. Ale Maria padla k Jeho nohám. V jednáni Pána Ježíše vidíme něco zvláštního. Pán Ježíš pláče s Marií v jejím zármutku. Když ráno poklekneme k modlitbě, je rozdíl, činíme-li to jako Marta: jakoby Mu vycházíme vstříc, nebo z padnutí k Jeho nohám se modlíme. Kdo je to, ke kterému mluvíme?

Snad všichni, kdo jsme přišli K Pánu Ježíši a vyznali Mu hříchy, jsme zakusili velikou radost. Pak během let jsme snad tu radost ztratili. Pán dá, že nebudeme žít z pocitů v den obrácení. „*Dcero, víra tvá tě uzdravila. Jdi a buď zproštěna od neudu svého.*“

Je vzácné, když dítě v raném věku uvěří. Ale jak vzácné je, když v průběhu let pozná, že je to Boží slovo, které mu dává jistotu (1. Petra 1,9; 1. Jana 1,7). Dává nám i jistotu, zda jsem na správném místě, i v tom se mohu svěřit Božímu slovu, abych v pokoji a radosti mohl jít životem.

Napomínámť pak, aby především činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, žádosti a díků činění za všechny lidi.

1. Ep. Timoteovi 2,1

Modlitba s pomocí pěti prstů

Dnešní citát z Bible nám ukazuje, jak je důležitá modlitba pro nás křesťany. V těžkých situacích vytrvale voláme k Bohu a prosíme Ho o pomoc. Ale i ve všedních dnech nám leží na srdci, abychom se pravidelně modlili a představovali Bohu znovu a znovu naše naléhavé prosby. Přitom nemyslíme jen na vlastní potřeby, ale také se modlíme za druhé. Kolik důvodů máme, abychom každý den děkovali Pánu Ježíši za všechny důkazy Jeho dobroty!

Před nedávnem jsem se setkal s modlitbou pěti prstů, která nám může pomoci v přímluvné modlitbě.

- Když sepneš ruce, nejbliž u sebe máš palec. Začni se tedy modlit za ty, kteří jsou ti velmi blízcí: za manžela nebo manželku, za děti, za rodiče.
- Dále je tu ukazováček, který je symbolem poučování. Modli se za všechny, kteří nějakým způsobem podporují věřící Božím slovem.
- Prostředníček je největší. Připomene ti, aby ses modlil za ty, kteří stojí nad tebou – lidé ve vládě, učitelé nebo nadřízení v práci.
- Prsteníček je většinou nejslabší. Modli se za lidi, kteří jsou nemocní nebo slabí. V přímluvné prosbě mysl na věřící, kteří jsou v tísní nebo mají nějaké problémy.
- Potom je tu malíček. Ukazuje ti, jak jsi malý před velikým, všemocným Bohem. Pros Ho, aby se o tebe staral, aby ti pomáhal a ochraňoval tě.

